MAX CZORNYJ

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH DĚSIVĚJŠÍ NEŽ JAKÁKOLI FIKCE

ED GEIN

ŘEZNÍK Z PLAINFIELDU

PŘELOŽIL MARTIN VESELKA

TRUE CRIME

ED GEIN

MAX CZORNYJ

ED GEIN

ŘEZNÍK Z PLAINFIELDU

přeložil Martin Veselka

VENDETA

Ed Gein
© 2024 by Max Czornyj
Translation copyright © [year] by [translator] or [copyright holder].
All rights reserved including the right of reproduction
in whole, or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Grupa Wydawnicza Filia.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martin Veselka, 2026
Cover © Mariusz Banachowicz, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8808-8

„Kdo ze sebe učiní zvíře,
zbaví se bolesti člověčenství.“

Hunter S. Thompson: *Strach a hnus v Las Vegas*,
přel. Zbyněk Ryba, Praha 2020.

1.

„Ty úchyláku! Ty...“

Obtloustlý seržant se zhluboka nadechuje. Šerif, který mě vyslýchal, před chvílí opustil nevelkou dusnou místnost a zůstali jsme zde sami. Seržantovi je přibližně třicet, má štětinatý knír, buclaté, zarudlé tváře a malá očka. Na čele mu raší krůpěje potu. Prohlíží si mě se smíšenými pocity zhnusenosti, údivu a strachu. Ačkoli vážím jistě tak polovinu toho, co on, necítí se v mé společnosti příjemně. Už totiž ví, kdo jsem. Už o tom ani v nejmenším nepochybuje. Nebo se mu přinejmenším zdá, že mě pochopil, rozlouskl a že si mě může zaškatulkovat do kategorie „úchyláci“. Jenomže ono to není tak jednoduché.

Z chodby ke mně doléhají zvýšené hlasy. Několik mužů tam o čemsi živě diskutuje. Jsou to poldové a komentují, co se seběhlo. Předhánějí se v nápadech, jak bych měl podle nich skončit.

„Nic o mně nevíte,“ šeptám.

„Co to žvaníš?“

„Říkal jsem, že o mně nic nevíte.“

Seržant zasupí. Založí si ruce za hlavu a pohlédne kamsi za mě. Snaží se předstírat, že je v pohodě, ale vydrží v té pozici

jenom chvilku. Brzy opět sedí jako na trní. Ruku svírá v pěst a nenápadně pokukuje, jestli jsem mu náhodou nezcizil z pouzdra pistoli.

Nejsem kouzelník. Nejsem kejklíř ani démon, za něhož mě pokládají. Prozatím kolují po chodbách policejní stanice jenom fámy, ale už i ty stačí na to, aby se všech zmocňoval panický děs. Jen málokdy se stává, že by se výslech vedený šerifem musel přerušit. Došlo totiž k tomu, že před nějakými třemi či čtyřmi minutami nahlédl do místnosti nějaký mladý policajt a rozechvělým hlasem požádal svého šéfa, aby šel ven. V obličeji byl bledý, jako by na něj vysypali moučný pytel. Bylo mi skoro líto sledovat toho sympatického chlapce, kterého jsem znal od vidění, v tomhle stavu. Podobně jako řadu dalších.

„Jsem nevinný," prohlašuji po několika vteřinách mlčení. „A mám právo na advokáta."

„Sklapni."

„Je to moje právo."

„Drž hubu!"

Seržant nervózně zvyšuje hlas. Pohlíží směrem ke dveřím, ale v tuto chvíli mu nikdo na pomoc nepřichází.

„Čeho se bojíte?" ptám se a nakláním se k němu, nakolik mi to jen pouta umožňují. „Mám dojem, že bych při výslechu neměl být spoutaný."

„O tom rozhodl šerif."

„Jestlipak víte, že veškeré procedurální záležitosti mohou být použity proti vám? Funguje to totiž oboustranně."

Četl jsem spoustu knih. S velkým zalíbením jsem rovněž sledoval detektivní filmy a horory. Nejsem žádný hlupák, ač mě za

takového nejspíš všichni pokládají. „Divnej patron“, „magor“, „strašák“ – moc dobře znám všechny ty přívlastky, které na moji adresu zaznívají za mými zády, když si lidi myslí, že je neslyším. Ale já nejsem nahluchlý.

Ne všichni se však ke mně chovají takto. Mám pár známých, i když tedy žádné skutečné přátele. Leda snad s výjimkou Nelsona, ale ani jeho momentálně u sebe nemám. Navíc se naše cesty rozešly...

Jsem nesmírně osamělý. Člověk by neměl být osamělý, když ho vláčejí na policii. Něco takového si nezaslouží nikdo. Ale moje máma... Nemíchejme ji do toho.

Narovnám se a ramena stáhnu dozadu. Pouta na mých zápěstích zachřestí a seržant automaticky sáhne ke svému boku. Úplně jako by byl připraven zastřelit mě jen za to, že jsem se pohnul. Zatíná rty a vraští čelo. Nervy má napjaté k prasknutí. Od nosu mu stéká kapička potu a kane na desku stolu. Mám pocit, jako bych to celé sledoval ve zpomaleném tempu.

Policajt hlasitě naprázdno polyká. V témže okamžiku se otevírají dveře a do místnosti vchází šerif. Za uplynulých pár minut se změnil k nepoznání.

Svaly v jeho obličeji se napjaly, rysy se mu zostřily a jeho pohyby začaly připomínat pohyby nějakého divokého zvířete. Vrhá na mě pohled plný nenávisti.

„Šéfe...“ I seržant si té proměny povšiml a začíná dýchat ještě více ztěžka. „Můžeme...“

Šerif jej přeruší mávnutím ruky. Na stůl hodí svazek nějakých lejster. Následně jeden z papírů vytáhne. Ruka se mu třese, jako by to byl paralytik.

„Právě jsme dokončili prohlídku vašeho statku, pane Geine," pronáší, aniž by o mě zavadil pohledem. „Mám tu dílčí soupis toho, co se tam našlo..."

To, že se odmlčel, mě patrně mělo přimět k tomu, abych se rozhovořil. Já však jen krčím rameny a usazuji se na své židli pohodlněji. Seržant se zájmem pohlíží na šéfa a ten začíná předčítat hlasem rozechvělým jako u nějaké holčičky, kterou přistihli při cizoložení.

„Korzet vyrobený ze ženského trupu staženého z kůže, masky z kůže hlavy, pás ze ženských bradavek, páry rtů sloužící jako závěs k žaluziím, stínítko lampy z lidského obličeje..."

Šerif se odmlčí a vrškem ruky si otírá ústa. Vypadá, jako by se měl záhy pozvracet. Seržant se nepozorovaně odsouvá od stolu a opět pohlíží na pouzdro s pistolí. Zdálo se mu, že polapit vraha je největší zlo, s nímž může přijít do styku. Měl už před sebou chlapa, který někoho zastřelil či ubodal. Pro peníze nebo pro uspokojení své touhy. Nyní už ví, že se mýlil.

„Ženské hlavy s uříznutými temeny, misky z lidských lebek, odpadkový koš z kůže ze stehen..." Šerif čte dál a já jej přestávám poslouchat.

Nehodlám jim nic vysvětlovat. Je mi zřejmé, že on i ti jeho parťáci mě už zhodnotili a odsoudili. Vy si však můj příběh poslechněte, protože alespoň to si po těch letech zasloužím. Souhlasíte? Nebudu se vykreslovat v příznivém světle, jen zkrátka vyložím vše pěkně popořádku. Tak to bude nejjednodušší.

2.

O půl století dříve

Hledím na kulatou a vlídnou tvář svého bratra. Vím, že mě má Henry rád. I já mám rád jeho. Nedokážu to sice vyjádřit, ale cítím to. Natahuju k němu ručky, žvatlám a zeširoka se usmívám. I on se na mě usmívá.

„Mami, mami!“ volá. „Ed se probudil. Určitě zas bude řvát.“

Nebudu řvát. Nic takového přece nemám v úmyslu, ale Henryho slova mě zabolela. Proč bych se měl rozbrečet? O co mu jde?

Vidím mámu, jak přichází k mé postýlce. Je to drobná, nebývale čilá žena. Obličej má bledý, oči velké a její pusa vypadá jako jediná červená linka. Neusmívá se. Naklání se nade mnou a sahá mi na tvářičku. Na okamžik na ní podrží svou dlaň a pak se narovná.

„Pořád má horečku,“ říká spíš sama sobě než komukoli jinému. V místnosti jsme jen my tři. Otec tu není. Určitě je v práci anebo popíjí se svými kumpány v nedaleké hospodě. Na tyhle dvě věci se v podstatě omezuje celý jeho život. Přinejmenším to tvrdí máma, já jí ale ve všem věřím.

„Dáš mu ten lék od lékárníka?“ ptá se Henry. „Měl ho dostat co nejdřív.“

„Teď ještě ne.“

„Ale vždyť kvůli tomu jsme ho koupili…“

„A co když se z toho vylíže i bez něj? Třeba ten lék pak bude potřebovat někdo z vás víc, koneckonců není to s ním ještě tak zlý. Léky jsou drahý.“

Máma ztěžka usedá na houpací křeslo u postele. Je to starý kus nábytku s děravým výpletem, skřípavou ližinou a ulomenou područkou.

„A co teď?“ vyptává se nejistým hlasem Henry. „Vždyť už se ani nesměje, ale pořád ještě ani nepláče…“

Mluví tak, jako by mu záleželo na tom, abych konečně propukl v pláč. Máma se zakloní v křesle, přivírá oči a bříšky ukazováčků si sahá na spánky. Na několik vteřin zavládne téměř naprosté ticho. Narušuje jej pouze bzukot mouchy u okna. Náhle se na mě máma zadívá tak, jak to dovede jenom ona. Pronikavým, pichlavým pohledem. Jako by všechno věděla.

„Pomodlíme se,“ rozhodne. „Musíme se pomodlit.“

Vstává z křesla a přistupuje k Henrymu. Pokládá mu ruce na ramena, čímž mu naznačuje, aby se narovnal. Bratr se křižuje a poté se na mě zachmuřeně zadívá. Není přesvědčený o správnosti toho rozhodnutí, ale odmlouvat mámě nehodlá. Nedělá to nikdy. Nikdo z nás to nedělá.

Bratr s mámou začínají prozpěvovat nějaký pochmurný žalm. Jejich hlasy se proplétají a slovům brzy přestává být rozumět. Je to melodie známá za všech pohřbů. Píseň, která mě bude doprovázet po celý život. Mumlání prodchnuté zoufalstvím, úpěnlivými prosbami a hořekováním. Vzývání, ať se stane zázrak zmrtvýchvstání.

Zázrak se zjevně stal. Je to má první vzpomínka, a ačkoli si nepamatuji, co se dělo v následujících dnech, nikdy jsem neslyšel, že bych byl nějak příliš vážně nemocný. Nikdy jsem se na to ani nevyptával. Kolik mi tak mohlo být? Dva nebo tři roky. Anebo pouhý rok či ještě míň? Nemám tušení.

Narodil jsem se v La Crosse ve státě Wisconsin dvacátého sedmého srpna 1906. Byl jsem druhým dítětem George a Augusty Geinových, dalším obyvatelem malého městečka a hrdým Američanem, byť jsem o této své hrdosti tehdy ještě neměl ponětí. Ano, je mi zřejmé, s čím si spojujete Ameriku té doby. Ale všechny ty představy jsou lživé.

V roce mého narození vydal Upton Sinclair román *Džungle*, který pojednával o životě emigrantské rodiny v Chicagu na začátku dvacátého století. Tenkrát jsem to samozřejmě ještě netušil, ale zhruba o patnáct let později jsem pak tento román četl. Líbil se mi. Čtyři měsíce předtím, než jsem přišel na svět, zničilo mohutné zemětřesení San Francisco. Několik tisíc lidí při tom zemřelo a přibližně čtvrt milionu jich ztratilo střechu nad hlavou. Moje máma tvrdila, že to byl boží trest za to, že se v Kalifornii začaly šířit všemožné sekty. Krátce nato proběhlo první rozhlasové vysílání ve Spojených státech, vyšla další z mých oblíbených knížek – *Bílý tesák* od Jacka Londona – a výstavba Panamského průplavu zdárně pokračovala. Prezident Theodore Roosevelt udělil Devils Tower status národní památky. Proč zrovna této skále? Snad kvůli tomu jejímu odpornému jménu.

Snad vás napadne rozvoj motorismu, průmyslu, obrovské majetky spousty lidí a vůbec všecko to, čím se Amerika zdá být, ale ve skutečnosti je to jen její fasáda. Zní to jako nádherný sen a naplnění odvěkých tužeb. Nenechte se však zmýlit. Už od nejútlejšího věku jsem si byl vědom toho, že mě obklopuje peklo. Nořil jsem se do něj zcela vědomě. Koneckonců nad peklem čekal ráj.

3.

„Svět je špatný, rozumíš? Svět dokáže zničit každého člověka, protože svět jsou lidé. Lidem se vyhýbej a za žádnou cenu jim nevěř. Nečekej od nich nic dobrého, protože i když byli pokřtění, jsou to hříšníci. Člověk je zlo. Ty buď dobrý a věř jen své rodině a Bohu, rozumíš?“

Máma mi pokládá ruku na rameno, stejně jako to kdysi dělala Henrymu. Pronikavě se mi dívá do očí a já kývám hlavou.

„Vždyť víš, že pro vás chci jen to nejlepší. Položila bych za vás život, ale i vy musíte mít svůj rozum a hlavně víru. Jenom hluboká víra vám umožní dosáhnout spásy. Já v tom ohledu nemůžu udělat víc než jen úpěnlivě prosit Boha, aby byl vůči vám shovívavý. Rozumíš?“

„Uhm.“

„Rozumíš?“ ptá se máma, křečovitě svírá prsty a tlačí mi do klíční kosti. Bolí mě to a napínám hrudník. „Odpovídej mi celou větou.“

„Ano, mami, rozumím.“

„Dobře. Moc dobře.“

V mámině obličeji jako by se mihnul jemný náznak úsměvu. Ne, jinak to nazvat nelze. „Náznak úsměvu“ – to je nejlepší pojmenování, jaké mě napadá. Snad mi rozumíte...

Matka mě pouští a narovnává se. Uhlazuje si rukáv svých dlouhých tmavých šatů, které si obléká téměř každodenně. Její oděv připomíná to, jak se šatí nejstarší ženy v našem městečku. Máma ale zdaleka není tak stará.

„Půjdeš dneska s tátou do práce," prohodí a pohlédne kamsi za mě. Instinktivně vycítím, že otec stojí na prahu místnosti. „Budeš ho hlídat a on bude hlídat tebe."

„No já nevím, jestli je to dobrej nápad," mumlá táta. „Bude se tam nudit a jen mi překážet..."

„Musí se učit trpělivosti."

„Kdybych byl v krámě, tak to jo, ale..."

Jediný matčin pohled stačí k tomu, aby už otec nic nenamítal. Hlasitě si povzdychne, přehodí si přes ramena kabát a namíří si to k východu.

„No tak dobře, tak se seber a vyrážíme! Čeká mě dneska dost práce..."

Táta pracuje v koloniálu, ale přivydělává si i jako hrobník na hřbitově. Doma o tom mluví zcela nepokrytě. Kope hroby a pohřbívá do nich rakve. Občas vypomůže i při pořádání pohřbů. Máma si výrazně více považuje právě téhle jeho práce. Je mi to úplně jasné, i když to určitě nikdy nahlas neřekla.

Po celou cestu na hřbitov na mě táta prakticky nepromluví. Každou chvíli na mě vrhá zamračený pohled, otevře pusu, jako by mi chtěl něco říct, ale jenom mlaskne a tím to končí. Jako by mu bylo líto, že ho doprovázím. A já... Já bych mu chtěl dát najevo, že z toho mám velikou radost, ale nesvedu to.

„Tati, já ti nebudu překážet," ujišťuju ho, když procházíme hřbitovní branou. Jakýsi muž na tátu už z dálky mává a otec mu odpovídá kývnutím hlavy.

„To doufám, že nebudeš."

„Můžu ti s něčím pomoct."

„Radši si pohraj. A mámě nic neříkej."

Tátův spiklenecký pohled mě uvádí do rozpaků. Působí to na mě, úplně jako by chtěl, abych zalhal, ale to já neumím. A nechci. Nikdy jsem mámu neobelhal.

Mineme řadu hrobů a zabočujeme do starší části. Hřbitovní cesta je z obou stran lemována vysokým stromořadím. Vítr hučí v listoví a na západě obloha zčernala.

„Asi bude lejt," prohodí muž, který se k nám připojil. „Ale co to vidím? – Tys vzal kluka, aby ti pomoh?"

„Jen ať vidí!"

„A kolik mu je?"

„Je dost starej, Tome. O něj si fakt starosti nedělej."

Tenhle jejich rozhovor upoutal mou pozornost, ale nepromluvil jsem. Děti by se neměly vměšovat do hovorů dospělých bez vyzvání. Prostoupený zaujetím vyčkávám, co bude dál. Procházíme ještě další cestičkou a následně zabočíme na úzkou pěšinu u kamenné kaple. Jsme už v katolické části hřbitova a ta stavba působí, jako by ji sem přenesli odněkud ze středověké Anglie. Jednu takovou hrozně podobnou jsem viděl na ilustraci v knížce *Král Artuš a rytíři kulatého stolu*. Nad obloukem nade dveřmi má kulaté okno, které vyplňuje vitráž. Ze střechy ční nízká věžička.

„Sem," řekne táta a jemně mě postrčí doprava. „Opatrně."

Vstupujeme mezi vysoké hroby s kříži a zničehonic si všímám, že o jeden z nich jsou opřeny lopaty. Vrchní vrstva s drny je již pryč a z hrobu zmizela i část podstavce desky. Hledím, jak z jámy zeje temná prázdnota. Někde tam... tam dole... je mrtvé tělo.

Už jen při pouhém pomyšlení na to se mi zrychluje dech a srdce začíná bušit trochu silněji. Chtěl bych nahlédnout dovnitř, vábí mě to, ale zároveň se toho bojím.

„Tuhle část hřbitova zaplavila voda," vysvětluje mi oklikou táta. „Musíme zlikvidovat starý hrobový místa, aby to z nich ostatky nevyplavilo ven."

„Navíc to byla hodně drahá část," poznamenává muž, který nás doprovází. Teprve teď si jej všímám pozorněji. Je mu kolem šedesátky, je lehce přihrblý a má úplně šedivé, přímo bílé vlasy. Připomíná mi nějakou postavu z pohádky, ale nedokážu si vybavit jakou. „Tady chtějí ležet všichni."

Otec i šedivec se rozesmějí. Chopí se lopat a pak zamíří k rozkopanému hrobu.

„Chceš se tam mrknout?" ptá se táta. „Však já vím, že chceš. Tak se neboj."

Lehce zaváhám.

4.

Mé zaváhání je chyba. Rozkazy a přání rodičů se musí provést hned, bez zamýšlení. Navíc mě vnitřek hrobu skutečně lákal, ale... Sám ani nevím proč, ale ucítil jsem odpor. Vrtím hlavou a ustupuji vzad. Otec na mě udiveně pohlédne.

„Tvůj kluk je teda pěknej strašpytel," zamumlá jeho kumpán. Pak mlaskne a odplivne si na zem. „Z čeho má takovej vítr?"

„Čertví. Možná děti vědějí víc než dospělí."

Otec se snaží všechno obrátit v žert, ale nepochybuji o tom, že se na mě zlobí. Nervózně svírá ruce v pěst. Ve mně mezitím sílí niterná vzdorovitost. Prostě ne a basta! Ustupuji. Já už jsem se

rozhodl a do toho zpropadeného hrobu koukat nebudu. Nechci vidět, co se v něm skrývá. I kdyby mě zvídavost sžírala jakkoli, niterná umíněnost vítězí.

Couvám o další krok a otec nazlobeně zatíná rty. Kdyby tu byl sám, určitě by si mě pak už vůbec nevšímal. Ale jeho kámoš si ze mě dál utahuje.

„Jakej táta, takovej syn." Strčí otce do ramene a zasměje se. „Vzpomínáš, jak jsi slítnul do rakve?"

„Uklouzl jsem."

„No jasně. Právě. Co kdyby i tvůj synátor uklouznul?"

„Ne. Dej pokoj."

Otec na mě kradmo pokukuje a na okamžik se odmlčí. Nad něčím se zamýšlí. Nevím, co mysleli tím uklouznutím ani co bych podle nich měl udělat, ale cítím, jak ve mně sílí neklid. Zbytečně jsem váhal. Jenomže teď už je mi trapné přiznat chybu.

„Musíš z něj vychovat chlapa," prohodí hrobník. „Já si moc dobře pamatuju, jaký jsem měl potíže se svym harantem. Jenže ten se ničeho nebál, no."

„Tenhle se taky nebojí."

„Tak to se mi úplně nezdá, ale vlastně mi do toho nic není... Musíme se konečně pustit do díla. Už je pozdě."

Táta křečovitě sevře rukojeť lopaty a ztěžka si povzdechne. Kývnutím hlavy mě přivolává.

„Slez dolů," nařizuje mi a ukáže na hrobovou jámu. „Nic hroznýho tam není."

Zprvu se mi zdá, že si táta prostě jen dělá legraci, ale nepřestává být smrtelně vážný. Přešlapuje z nohy na nohu a pak ještě jednou kývne. Začínám se třást. Pohlížím na rozkotaný hrob

a dělá se mi mdlo. Nohy se mi podlamují, ale podaří se mi ovládnout se.

„Promiň, tati... Já jenom...“

„Ne. Slez tam. Dělej.“

„Ale... Prosím tě...“

„Řekl jsem dělej!“

Otec odhazuje lopatu a rozezleně se vydává ke mně. Jeho kámoš to všechno sleduje s potutelným úsměvem. Hlavou mi prolétne nápad, že by bylo dobré dát se na útěk, jenomže to bude beztak k ničemu. Stejně se budu muset vrátit domů a tam později čelit svému otci tváří v tvář. A co máma? Postavila by se teď na moji stranu? Vždycky říká, že zesnulí si zaslouží úctu. Každý den se za ně modlíme. A navíc v tom hrobě údajně nic není.

Nedokážu si to všechno vysvětlit. Bezmyšlenkovitě ustupuji, což mého otce rozčílí ještě mohutněji. Udělá dva přískoky ke mně a sevře mi rameno.

„Tati, prosím tě...“

On však na můj pláč nereaguje. Vláčí mě jako nějakého paňáca směrem ke hrobu. Námahou se zadýchává. Jeho kumpán se v tu chvíli už nesměje. Kdesi za kaplí se vznese do povětří hejno ptáků.

„Tati, to bolí!“

Rameno mě opravdu dost bolí. Jdu sehnutý k zemi a otec mě svírá ještě silněji. Od hrobu už mě dělí pouhých pár kroků. Nakonec se zastavíme na okraji díry a otec mi stiskne prsty na šíji.

„Dívej se,“ procedí. „Neříkal jsem ti snad, že tam nic není?“

Kývám hlavou. Z očí mi tečou slzy, ale snažím se zadržet pláč. Hlasitě popotahuji a vzlykám.

„Ty ses nedíval. Podívej se!“

Otec mě sevře svými prsty ještě silněji. Bolest mě přiměje sklonit se ještě hlouběji. Dívám se do vnitřku hrobky. Dopadají tam sluneční paprsky, na dně jsou vidět nějaká ztrouchnivělá prkna a cáry hadrů. Z jámy se line zvláštní, dusivý odér. Lepí se mi na hrdlo a na plíce. Dělá se mi zle.

„Slez tam dolů!“ nařizuje mi otec. „Rozumíš? Slez tam!“

Nebojím se toho hrobu. Dokonce mě jaksi fascinuje, ale nechci tam lézt. Prostě nechci.

Ucouvnu, avšak otec mnou zlostně škubne. Trhne se mnou tak silně, že se špičkami bot dostávám až na samou hranu výkopu. Ztrácím rovnováhu a zoufale máchám rukama. Nic ale nezmůžu. Přicházím o pevnou půdu pod nohama a začínám padat.

5.

„Ven ti pomůžu, až to tu doděláme. Teď zůstaň dole a přemejšlej o tom, jak ses zachoval.“

Otcův obličej mizí a slyším, jak se jeho kroky vzdalují. Hovoří s druhým hrobníkem a občas se něčemu zasmějí. Nakonec nastane úplné ticho.

Opírám se rukama o okraj výkopu a snažím se najít něco, čeho bych se mohl zachytit. Usilovně se pokouším něco vyhledat. Veškeré hrany jsou však ohlazené a velmi kluzké. Voda nejenže podmáčela rakev, ale také proměnila jílovitou zeminu na překážku, kterou nelze překonat. Zarývám nehty do stěn, ale nedovedu v nich zanechat sebemenší vryp.

„Tati!“ volám zoufale. „Promiň!“

Dělám vše pro to, abych se nepodíval, co mám pod nohama. V rozptýleném světle toho moc nevidím, avšak oči si brzy zvyknou na pološero. Mám dojem, jako by se ve výši mých kotníků vznášela vrstvička mlhy. Představivost mi napovídá, že se v ní jistotně skrývají pavouci a hadi.

„Mrtví jsou mezi námi a vždy nám mohou pomoct.“

Vzpomínám si na mámina slova, která vyřkla před pár dny. Tehdy jsem jim nevěnoval žádnou pozornost, avšak nyní se začínám modlit a přešlapuji při tom z nohy na nohu.

Kéž mi ten, kdo odpočívá v tomto hrobě, dodá odvahy a zařídí, aby se táta vrátil co nejdřív. Anebo ať se mi povede dostat se odsud vlastními silami. Jenomže pak... Ne, nechci odsud pryč. Není to tu až tak špatné.

Překonávám své úzkostné obavy, které se mě zmocnily před chvílí, a usedám na zem. Jednou rukou sáhnu na jakési hadry a bezděčně se oklepu. Zdá se mi, jako by se z nich cosi vyplazilo. Zaslechnu tichý sykot. Zprudka vstanu a odskočím.

Snažím se proniknout zrakem téměř naprostou temnotu, jež panuje na dně hrobky. Za posledních několik minut se úhel dopadu slunečních paprsků změnil a dělá se tu čím dál větší tma. Určitě se hrob dostal do stínu kaple nebo nějakého stromu.

Pozvolna se uklidňuji. Ať už to bylo cokoli, zjevně se mě to bojí ještě víc než já jeho. Hadi ani pavouci nikdy nezaútočí na člověka sami od sebe. Měl bych si počínat klidně, abych je k tomu nevyprovokoval. Zpomalím dech a napočítám do desíti. Soustřeďuji se na jednotlivé číslice a pokouším se představit si, že je píšu. To mi vždycky pomáhá při usínání.

Copak asi teď dělá Henry? Proč mi nikdy není nablízku, když ho potřebuji? On by dovedl tátu přesvědčit. Ale kdyby sem dolů spadl se mnou, bál by se? To je jisté.

Kdežto já ne. Nebudu se bát, nemám čeho. Štve mě jen ten hnusný tíživý puch. Mám pocit, jako by mě vyplňoval zevnitř, jako když se nafukuje balonek. Proniká mnou skrznaskrz.

Kohopak tu pohřbili? Přemýšlím o tom a to momentálně zaměstnává veškerou mou pozornost. Ženu, anebo muže? Možná nějakou holčičku, co zemřela v mém věku a teď má radost, že jsem ji tu navštívil.

„Pomůžeš mi dostat se ven?" šeptám. „Anebo si chceš popovídat?"

Hlas se mi chvěje, a tak se odmlčím. Byl bych nerad, aby nějaká holčička slyšela, jak mluvím takovým hlasem. Sbírám odvahu a polykám slinu. Chtěl jsem si odplivnout, ale včas jsem se zadržel.

„Ahoj," zaslechnu, jak někdo promlouvá těsně vedle mě. „Neboj se."

Nebojím se ani trochu. Otáčím se a hledím do hloubi hrobky. Zrovna v těch místech panuje největší temnota. Nikoho nevidím, avšak zřetelně slyším, že se tam kdosi ukrývá.

„Jmenuju se Nelson," promlouvá na mě týž chlapecký hlas jako před chvilkou. „Jsem stejně starej jako ty."

„Ty víš, kdo jsem?" podivuji se.

„Jasně. Znám tě a vím o tobě skoro všechno."

„Odkud?"

Nelson se tiše zachechtá. Mám pocit, jako by tma, která mě obklopuje, ještě víc zhoustla, ale nijak mi to nevadí. Potěšilo mě, že tu nejsem sám.

„Takže měla máma pravdu," měním téma. Jestliže Nelson nechce odpovídat na mé otázky, nebudu ho trápit. „Ty seš mrtvej?"

„To úplně ne."

„A to jde – bejt ne tak úplně mrtvej?"

„Víš, ono je to složitější, než by se mohlo zdát. Zmínil ses o mně v modlitbě. Věříš v jejich sílu."

Věřím. To všechno díky mámě. Kdyby nebylo jí, určitě bych se nikdy nepomodlil a to bych pak byl špatný člověk. A zemřelí špatným lidem nepomáhají. Chci to říct Nelsonovi, jenomže jakmile otevřu pusu, shora ke mně dolehne šelest kroků. Kdosi přistupuje k hrobce a můj přítel rázem mizí. Jeho nejasný obrys se rozplývá jako mlha.

6.

Ač jsem Nelsona nijak zřetelně neviděl, snažím se představit si, jak vypadá. Jaké má oči, nos a ústa. Jestli se na mě usmíval? Po neúspěšných pokusech to ovšem vzdávám. Zůstane v mé hlavě jako obrys, pouhá kontura postavy, pocit, který mě v jistém konkrétním okamžiku doprovázel.

Návrat domů si příliš dobře nepamatuju. Vím, že otec spustil do hrobky dřevěný žebřík a pomohl mi vylézt. Už se nezlobil. Dokonce se mi omlouval, ale já byl naprosto klidný. Snad právě proto se vyděsil. Dítě, které vytahujete z hrobu, by nemělo být naprosto klidné. Zatímco já se nejspíš dokonce usmíval. Měl jsem

své tajemství, které jsem nehodlal nikomu prozradit. Seznámil jsem se s někým, kdo byl jen a pouze můj.

„Nelson," vyslovoval jsem to jméno nahlas. Tiše, úctyhodně, avšak současně prosebně. Přál bych si, aby se tu teď zjevil.

Nikdo mi neodpovídá. Ležím na posteli ve svém pokoji a upřeně zírám do stropu. Oknem do místnosti proniká měsíční záře.

„Nelson..." opakuji.

„Co to meleš?" prohodí Henry a přetočí se z jednoho boku na druhý. „Spi už!"

Bratrova postel se nachází na protější straně pokoje, blíž ke dveřím. Je to výhodnější poloha, protože má lepší přístup do skříňky s hračkami i k našemu malému psacímu stolu. Doufal jsem, že Henry už usnul. Náhle se cítím trapně a hlasitě mlasknu, jako že sladce spím. Předstírám tiché zachrápání.

Málem bych vyzradil své tajemství. Nesmím o Nelsonovi před nikým mluvit nahlas. Nikdo se o něm nesmí dozvědět. Nevím proč, ale napadá mě myšlenka, že kdybych Nelsona prozradil, mohl by mi ublížit. Anebo by ublížil někomu jinému. Jeho existence je zkrátka to největší tajemství a hotovo.

Musím být obezřetný. Ještě dvakrát se snažím si jej v duchu vybavit, avšak nic se neděje. Přesouvám svůj pohled do nejtemnějšího zákoutí našeho pokoje, ale i tam vládne nehybnost. Zřetelně vidím obrys stoličky a šatní skříně.

A co když se mi to všechno jen zdálo? Snad jsem s tátou nikam na hřbitov vůbec nešel, ale jen... Ne, to ne. Vždyť jsem si jistý, že se to skutečně odehrálo. Možná mám poněkud bujnou představivost, ale ne zas tolik. Máma nám přísně zakazuje fantazírovat a lhát. Nikdy v ničem nepřeháním a nevymýšlím si žádné historky.

Proč sem však Nelson nechce přijít? Copak se může zjevit jenom na hřbitově? To je dost možná vcelku pravděpodobné. Zítra bych se tam s tátou mohl znovu vypravit... Jen tedy nevím, jestli by mě s sebou vzal.

Mámě o ničem neřekl. Přinejmenším ne v mé přítomnosti. A mně bylo zřejmé, že on očekává, že to celé zůstane jenom mezi námi dvěma. Máma by se na něj patrně rozzlobila. A já vím, že táta ji poslouchá a dělá všechno pro to, aby ji nerozčilil. Díky tomu mu ona promíjí, že večer vysedává u lahve whisky nebo něčeho takového a během hodiny či dvou ji vypije až do dna. Při tom mlčí. Doma panuje ticho přerušované jen neslyšným mumláním mámy, která odříkává modlitby.

Nelsone! Kdo jsi?

Chtěl bych ta slova pronést nahlas, nicméně nedostává se mi odvahy. Slyším, jak se Henry znovu otáčí z jednoho boku na druhý a přetahuje přes sebe peřinu. Nemůže usnout. Stejně jako já. Jen tedy jeho určitě trápí úplně jiné věci. Zaslechl jsem, že mu máma vynadala za to, že byl u někoho na návštěvě. Na nic jsem se ho však neptal. Vlastně se to má tak, že i když je to můj bratr, nejsme si nijak zvlášť blízcí. Máme každý své vlastní tajnosti a ne vždycky držíme při sobě. Vím, že mnohem víc než Henry mi rozumí máma.

A neměl bych o Nelsonovi říct jí? Povolila by mi, abych se s ním přátelil? Ne. Bude lepší, když si jeho existenci uchovám jen pro sebe. Tím spíš, že sám už ani nevím, jestli to náhodou není pouhý výplod mé fantazie. Nesmím lhát, nesmím přehánět, nesmím váhat.

Pane Bože, zařiď prosím, aby se se mnou Nelson opět setkal...